:ניטיו על., ב) שם על:

לעיל קי:, ג) [גיטין מט:],

מ״טו, ה) לעיל הי: גיטיו

עא:, ו) [לקמן קיד:], ז) [שס], ח) לעיל קי: [לקמן

קיד:ן, ט) לעיל קי., י) שם,

הנ"ש סימן ז כתב להיפרן,

נ) לעיל סט: לו:, מ) ולקתן

עשיו מח טוש"ע אה"ע סי קכא סעיף ו: קכא סעיף ו: ב מיי' פ"י מהלכות גירושין הל' כג סמג עשין נ טוש"ע שם סי' קיט

סעיף ו: סעיף ו: ג מייי שם פ"ב הי"ו סמג שם טוש"ע שם סימן קכא סעיף ו: ד מיי שם פ"א הל' ב סמג שם טוש"ע שם

פ"ז מהלכות

יבוס הלכה טו סמג עשין נ טוש"ע שם סיי קעה סעיף יג: ו המיי שם הלכה יו ז ז מיי שם הלכה מו טוש"ע שם סעיף י: ח ח מיי׳ שם הלכה יו מוש"ע שם סעיף יב: ט מיי׳ שם ופ"ו הל' ז סי' קעב סעיף יג: י מיי' שם הלכה ו

טוש"ע שם סעיף טו: יב ל מיי פ"ד מהלכות אשות הלי ט ופי"ל הלכה ו סמג עשין מח טוש"ע שם סימן מד סעיף ה וסי סו סעיף ח: יג מ מיי׳ שם סמג שם טוש״ע שם סי׳ מד מעיף ב וסי׳ סו סעי׳ ו: ד ב מיי׳ שם פי״א הל׳ ו

:טוש"ע שם סעיף יד

א ב מיי שם הלכה ו

יד ב מייי שם פייח הלי ו סמג שם טוש"ע שם סיי מג סעיף א: שוד ם מייי שם סמג שם טוש"ע שם סעיף ב וסימן קנה סעיף א:

תום' חד מקמאי אדשמואל דשמואל דקאמר אין כותבין אגרת מרד על שומרת יבם והוא גופיה אמר תבע הוא נזקקים. ומסקנא כאן למשנה אחרונה כאן למשנה ראשונה למשנה אחרונה דתנז מצות יבום בראשונה היו מתכוונים לשם מצוה עכשיו שאין מתכוונים לשם מצוה אמרו מצות חליצה קודמת מצות יבום קודם למצות (ראשונה) [אחרונה] אמרו ואחזרו לומר קיימי הלכך אי מסקא אדעתה הויא

א א מיי פ"ד מסלי ואם רצה לקיים יקיים. הא פשיטא אלא אגב דתנא יוליא תנא יקיים:

העיד ר' יוחנן בן גודגדא. רבנן הביאוה לבית המדרש להביא ראיה לדבריהם מאמרו לו אף זו כיוצא בה ואם תאמר הרש. כשם שכונם ברמיזה. מה טעם קאמר כלומר כקידושין

לר׳ יוחנן בן נורי למה אינה מתגרשת הלא אינה חוזרת כשמרמזים לה ויש לומר דמכל מקום בשעת נתינת הגט משלחה וחוזרת היא ואינה מבינה עד שמוליאין אותה על כרחה: ריצ גורסים במשנה ועל קטנה בת

ישראל שאוכלת בתרומה כמו שהוא בגמרא בפרק הניזקין (גיטין דף נה. ושם) ואין לריך לגרום זו כאן שהרי לא הביאו העדות אלא ראיה לדבריהם וקטנה למה יזכירו כאן: דאין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת. מיהו היכא שנישאת

לו כבר תקינו רבנן שאינה מתגרשת כיון שאינה יודעת לשמור עלמה כדלקמן (דף קיג:):

ואילו

כופין אותו כרב שמע מינה: הדרן עלך בית שמאי

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

מבקשין מיבעי ליה הכא במאי עסקיגן

באשה שיש לה בנים דכולי האי לא מסקה

אדעתה אבל אין לה בנים מאי מבקשין

חרש אשנשא פקחת ופקח שנשא חרשת אם רצה להוציא יוציא ואם רצה לקיים יקיים כשם שהוא יוכונם ברמיזה כך

אדתני אם נתכוונה לכך אפילו בחיי בעלה מבקשין ממנו שיחלוץ לה ליפלוג וליתני דבגט לא בעינן דעת האשה כדמפרש לקמן במתניתין: נשחטים לה יוליה. בדידה במה דברים אמורים בשיש לה בנים בגמראש מפרש שלא ינהגו בה מנהג אבל אין לה בנים מבקשין אלא שמע מינה הפקר ותקנתא דרבנן היא: נסחרש לא שנא יש לה בנים ולא שנא אין לה בנים הוא. לאחר קידושין הואיל וקידושיה גמורים היו לא יוליא עולמית: שהשיחה חביה. בקטנותה וקיבל קידושיה והוו קידושין גמורים שיולחה בגט ואפי׳ משגדלה ופקע כח אב מקבלת היא את גיטה: אף זו. פקחת שנתחרשה כיולא בה: הרי אלו פטורום. דהואיל ושתיהן חרשות הוא מוציא ברמיזה יפקח שנשא פקחת ונתחרשה אם רצה יוציא ואם רצה או שניהן חרשים כקידושי זו כך קידושי זו ואתו קידושין דאשתו יקיים יושחמית לא יוציא ינתחרש הוא או נשתמה אינו מוציאה עולמית ומפקעי זיקה: יכנוסו. שחין חלילה אמר רבי יוחנן כן נורי מפני מה האשה שנתחרשה יוצאה והאיש שנתחרש בחרשת וחרש שאינן באמר ואמרהי אינו מוציא אמרו לו אינו דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת יישהאשה ואח"כ אם רצו יוליאו בגט דאתא יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו העיד רבי גט ברמיזה ומפהיע נישואיז דידיה יוחנן בן גודגרא על החרשת שהשיאה אביה שהיא יוצאה בגם אמרו וזיקת אחיו דהוא ברמיזה: מוליא לו אף זו ביוצא בה סהב׳ אחין חרשין נשואין לב׳ אחיות חרשות או לשתי אשתו בגע. דויקת אחותה הבאה אחיות פקחות או לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת או ב' אחיות מכח קידושין גמורים אוסרתה עליו ואין כח בקידושין דידה לדחותה חרשות נשואין לשני אחין פקחין או לשני אחין חרשין או לשני אחין אחד חרש ואחד פקח הרי אלו פטורין מן החליצה ומן הייבום ואם היו נכריות משום אחות אשה: ואשת אחיו אסורה לעולם. דחרש לא חליץ יכנוסו ואם רצו להוציא יוציאו ישני אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לשתי ולכנום אי אפשר משום אחות אשה: אחיות פקחות מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא כונם וחין מוליה לעולם. דלה חתי משום אחות אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל פקחת גט דידיה ומפקע זיקת יבומי אחיו מוציא אשתו בגם ואשת אחיו אסורה לעולם "ישני אחין פקחין נשואין הרחשון: גמ' דתקינו להו רבנן לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת מת פקח בעל חרשת מה יעשה נישוחין. חלינה אלמא יש נישואין וקידושין פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה פקח בעל החרשת מוציא את אשתו בגם ואת אשת אחיו בחליצה ייישני לחרש ואע"ג דלאו בר דעה הוא ומדאורייתא אין קנינו קנין: ה"ג שוטה אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת וקטן שנשחו נשים נשותיהן פטורות מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת מוציא את אשתו בגם מן החלילה ומן הייבום: דקיימא מקנמא דרבנן. שדרכן להיות שלום ואשת אחיו אסורה לעולם "שני אחין אחד חרש ואחד פקח נשואין לשתי ביניהם אפי׳ חרש עם חרשת וכ״ש נכריות פקחות מת חרש בעל פקחת מה יעשה פקח בעל פקחת או חולץ כשהאיש פקח אבל שוטה אפילו או מייבם מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל פקחת כונם ואינו מוציא בפקחת לשוטה ושוטה לפקח חין (א) לעולם ששני אחין פקחין נשואין לב' נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת שלום ביניהם וכ"ש שוטה לשוטה: פקח בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונם ואם רצה להוציא יוציא בכפיפה. בתוך קופה אחת: ומאי שנה קטן. דקתני לעיל [נו:] שוטה מת פקח בעל פקחת מה יעשה פקח בעל חרשת או חולץ או מייבם יישני וקטן שנשאו כו׳: חרש דלא אתי. אחין אחד חרש ואחד פקח נשואים לב' נכריות אחת חרשת ואחת פקחת לעולם לכלל נישוחין דחורייתה: מקינו מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונם ואם רצה להוציא יוציא ליה רבנן נישוחין. כדי שלח יבטל: מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת כונם ואינו מוציא לעולם: שלה ינהגו בה מנהג הפקר. אי לא

מבקשין מיבעי ליה. דאיכא למימר להכי איכוונה:

הדרן עלך בית שמאי

כך גירושין וכן פקח בחרשת ברמיזה

כנס שרמז באנבע עד שנתרנית לו

וברמיזה אם רלה להוליא יוליא:

פהח שנשת פהחת ונתחרשה. חע"פ

שקידושיה גמורים אם רצה יוציא

דהתני מתני׳ שלריכות

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה דקיימה תקנתה וכו' ושוטה לפקח אין דרכן להיות שלום . ביניהן:

מוסף רש"י

נשתטית לא יוציא. פקחת שנשתטית לא תנא פקחת שופחניית נה מנה מנה מענה, אני"פ שהאשה ממעלה, אני"פ שהאשה יולאת לרצון ושלא לרצון ושלא לרצון מקון שלא מנא ינהגו בה כדי שלא ינהגו בה מתכה. הפקר, לפי שאינה יודעת לשתור עלתה, אבל נתחרשה יולאת, דלא בעינן דעת אשה בגט, שהרי אפילו פקחת בעל כרחה מוציא, והכא לא תקון רבנן מידי דהא יודעת לשמור עלמה (לעיל קי: וכעי״ז גיטין עא:). נתחרש הוא או נשתטה אינו מוציאה עולמית. לפי שלין כח בגירושי חרשות להפקיע קידושי חכמה (גיטין עא.) דקידושיו היו גמורין וגירושין כלא דעת יוצאה לרצונה ושלא לרצונה. על כרחה לרצונה. על כרחה בעל מגרשה (גיטין מט:). על החרשת שהשיאה דקבל אביה קידושין דידה כשהיא קטנה, והויא לה אשת איש גמורה, אפילו סכי יולאה בגט ומחבלת את גיטה. ואע"ג דלית בה תא, דאשה כי נפקא בכתה נפקא ואין מתרלית בגירושין, ואפילו הכי נפקא, הלכך לא בעינן **דעתה** (גיטין נה. וכעי"ז לקמן קיג.). ב' אחין הרשין. נישומיהן שוין, נין שהן פקחות נין שהן מרשות בין אחת פקחת ואחת חרשת, שהרי כניסתן לבעליהן ברמיזה, וכן שתי כניסתן אנשות בניסתן בנתי אע״פ שהן פקחין אחד פיקח ואחד חי נישואיהן שוין, הלכך יולאת היבמה משום אחות אשה (לעיל קי: וכעי"ז גיטין וא:). מוציא את אשתו אוסרתה, שנישואיה גמוריו

אחות אשה (לעיל קי:).

גמ' אמר רמי בר חמא מאי שנא חרש וחרשת לדתקינו להו רבנן נשואין מולאה דמנסבה אין לה מי ישמרנה ומ"ש דשומה יושומה ידלא תקינו להו רבגן נשואין דתניא ישומה וקמן וינהגו בה מנהג הפקר בזנות: מימנעי שנשאו נשים ומתו נשותיהן פמורות מן החליצה ומן היבום חרש וחרשת דקיימא תקנתא דרבנן תקינו להו רבנן נשואין שומה ושומה דלא קיימא תקנתא דרבנן דאין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת לא תקינו רבנן נשואין ומאי שנא קטן ידלא תקינו רבנן נשואין וחרש תקינו ליה רבנן נשואין חרש דלא אתי לכלל נשואין תקינו רבנן נשואין קטן דאתי לכלל נשואין לא תקינו רבנן נשואין והרי קטנה דאתיא לכלל נשואין יותקינו רבנן נשואין התם שלא ינהגו [בה] מנהג הפקר ומ"ש קטנה דממאנה ומ"ש הרשת דלא ממאנה דא"כ מימנעי